

[Bjørn Elmquist]

den rigtige organisation eller slet ikke er medlem af nogen organisation? Jeg er godt klar over, at det ikke er omfattet af dommen fra Strasbourg. Det er regeringens formalistiske argument for at lade være med at lade lovforslaget omfatte denne situation. Det synes jeg ærligt talt er for ringe, for denne dom er en af den slags afgørelser, som man kalder en »allerede af den grund«-afgørelse. Dommerne har slet ikke villet tage stilling til den principielle udstrækning af friheden, den negative organisationsfrihed.

Der er et mindretal på tre dommere – deriblandt den daværende danske dommer i Menneskerettighedsdomstolen – der har gjort opmærksom på, at de mener, den negative organisationsfrihed slet ikke er omfattet af Den europæiske Menneskerettighedskonvention. For at få udbedret dette forhold har jeg sammen med hr. Ninn-Hansen fra de konservative i Europarådets parlamentariske forsamling taget initiativ til, at der kommer en tilføjelse til denne menneskerettighedskonvention, der udtrykkeligt fastslår, at man har retten til den negative organisationsfrihed. Det vil vi arbejde for dernede. Det ser ud til, at vi kan bruge Europarådet som løftestang over for socialdemokratiet og over for regeringen, så lad os bare gå den vej. Men der skal da ikke være nogen tvivl om heller, at mit parti her i folketinget fortsat vil arbejde meget aktivt for, at vi får en udstrækning af denne menneskerettighed til også at gælde den negative organisationsfrihed i dens fulde udstrækning.

Ole Henriksen (SF):

Jeg skal først og fremmest bemærke, at dette lovforslag ved en uændret gennemførelse vil vanskeliggøre lønmodtagerorganisationernes mulighed for at få gennemorganiseret og overenskomstdækket både det grå og det sorte arbejdsmarked. Samtidig åbner det for en legalisering af såkaldte gule fribytterorganisationer, så de bedre vil være i stand til at hindre en normalisering af arbejdsmarkedets overenskomstforhold.

I lovforslagets bemærkninger antages det, at funktionærlovens § 10, stk. 1 og stk. 2, som dækker det private arbejdsmarked og hele det offentlige område, ikke berøres af lovforslaget. Det er som sagt kun antagelser, og det er muligt, vi i det kommende udvalgs-

arbejde kan få det afkræftet eller bekræftet. Jeg tror, som man også har været inde på det fra de foregående ordførere, at det måske i sidste ende er et spørgsmål om ændringer af konventionen, eller også er det et spørgsmål om, at en domstol får kigget nærmere på de sager.

Menneskerettighedsdomstolens kendelse, som ligger til grund for lovforslaget, bedømmes af sagkyndige som en temmelig tvivlsom affære, og den bærer tydeligt præg af, at de mange dommere kommer fra vidt forskellige lande, hvor man har vidt forskellige traditioner på arbejdsmarkedet og forskelligt syn på organisering og den slags ting. Jeg synes nok, det er værdt at bemærke, at den daværende danske dommer, Max Sørensen, der jo var ekspert i arbejdsret og i det hele taget i arbejdsmarkedets forhold, tog den stilling, at han ville frifinde den engelske stat i den aktuelle sag. Spørgsmålet er derfor, om dette lovforslag ikke er inderlig overflødigt.

I værste fald mener jeg, det er vand på de borgerlige partiers mølle og en opfordring til at gå videre i samme spor for at stække fagorganisationerne yderligere. Det blev jeg bekræftet i ved at høre de to foregående talere, som vil gå betydeligt videre. I bedste fald kan det være en imødekommelse af de radikale, som jo altid har haft et særegent syn på frihedsrettigheder, i hvert fald når det gælder de faglige organisationer.

Jeg har set i dagbladet Aktuelt fra den 29. januar 1982, at arbejdsministeren kommenterer hele sagen. Han erklærer her, at regeringen helst ville have undgået at lovgive på dette område. Ministeren skriver:

»Uanset at regeringen deler det standpunkt, som mindretallet i kommissionen og domstolen indtog, er der naturligvis ingen tvivl om, at Danmark skal leve op til de internationale forpligtelser, vi har påtaget os ved at tiltræde Menneskerettighedskonventionen.«

Det samme sagde den socialdemokratiske ordfører heroppefra for et øjeblik siden. Jeg synes nok, vi før har haft eksempler – bl.a. da vi skulle indføre lige løn for mænd og kvinder – hvor vi ikke fulgte et EF-direktiv. Vi sagde: her skal vi have lige løn for mænd og kvinder – ikke, som der stod i det direktiv, vi fik, at der skulle være lige løn for arbejde af samme værdi. Her fulgte vi altså de danske arbejdsmarkedstraditioner og -regler.